

[A. M. Hansen.]

naturligt, at der nu, da der skal træffes en Ordning for det kommende Aar, bygges videre paa det lagte Grundlag, og derfor hilser jeg med Glæde, at den her foreslaaede Ordning i det store og hele byder paa en Fortsættelse af den gældende Lov. Nu kan det, som det allerede er udtalt, ikke nægtes, at sidste Aar har været et Rekordaar, saa det vilde være en overdreven Optimisme, hvis man vilde betragte sidste Aars Resultat som Norm for det kommende Aar. Der kan jo fra Aar til Aar være en meget stor Forskel paa Udbyttet. Af de Tabeller, der ledsagede Lovforslaget i Fjor, kan man se, hvilken mægtig Forskel der kan være saavel paa Roehøstens Størrelse som paa Roernes Sukkerindhold fra Aar til Aar. Lad mig som Eksempel tage Aaret 1927. Da dyrkedes der her i Landet Sukkerroer paa et Areal af 72 500 Tdr. Land, altsaa paa ca. 5 000 Tdr. Land mere end sidste Aar, men da var Gennemsnitshøsten pr. Tønde Land kun 136 Dobbeltcentner mod 180 sidste Aar, og da tilmed Sukkerindholdet det Aar var meget lavt, var det samlede Sukkerudbytte 136 900 t mod 170 000—175 000 t sidste Aar eller 1,9 t gennemsnitlig pr. Tønde Land mod 2,5 t sidste Aar. Jeg gør opmærksom paa, at vi har Aar med endnu lavere Gennemsnitstal, baade hvad Roehøst og Sukkerudbytte angaar. I 1920 var Gennemsnitshøsten saaledes kun 122 Dobbeltcentner pr. Tønde Land, men da var Sukkerprocenten til Gengæld høj, og Sukkerprisen var ogsaa meget høj. De her anførte Tal viser, hvilken mægtig Forskel der kan være paa Udbyttet fra Aar til Aar.

Det kan ikke nægtes, at disse Tal viser, at der er en stor Risiko for Sukkerroedyrkerne ved de store Udsving, der kan være. Det vilde derfor være ønskeligt, om man kunde tilvejebringe noget mere betryggende Forhold for Dyrkerne, og det mener jeg, man kan. Her vil jeg gerne pege paa, at den højtærede Handelsminister i sin Fremsættelsestale sagde, da han omtalte De danske Sukkerfabrikker og det Udbytte, de skulde have, at der var maaske nogle, der fandt, at dette var for højt. Jeg vil gerne for mit Vedkommende sige, at jeg ser saaledes paa det, at De danske Sukkerfabrikker bør tage en større Part af Risikoen, end der kræves af dem i det foreliggende Lovforslag. Ifølge Forslaget er Dyrkerne sikret 180 Ø. pr. Dobbeltcentner, Sukkerfabrikkerne er sikret 4 pCt. af Aktiekapitalen. Dette er Minimum for begge Parter, og først naar Fabrikkerne har faaet Dækning for deres Driftsudgifter

samt 5 pCt. i Udbytte af Aktiekapitalen, først da kan der efter Forslaget blive Tale om Overskud til Roedyrkerne. Dette finder jeg er en for gunstig Stilling for Fabrikkerne i Forhold til Dyrkerne. I Krisetider som dem, vi oplever, hvor vi her i Rigsdagen arbejder med Lovforslag, der skal bringe Indlaansrenten ned til 3—3½ pCt., finder jeg, det maa være fuldt forsvarligt og fuldt ud tilstrækkeligt at sikre Sukkerfabrikkerne et Aktieudbytte af 4 pCt., inden Dyrkerne faar deres Del af det eventuelle Overskud. Med andre Ord, jeg mener, at Roedyrkerne maa gaa ind med Ret til Part i Overskuddet, saa snart Fabrikkerne har faaet deres 4 pCt. Naar saa Dyrkerne har naaet de 30 Ø. pr. Dobbeltcentner i Overskud, finder jeg det rimeligt, at Fabrikkerne ogsaa bør have Mulighed for at faa Del i Resten af Overskuddet indtil 5 pCt. af Aktiekapitalen. En saadan Ændring vilde efter min Mening være mere retfærdig og vilde byde Roedyrkerne større Sikkerhed for en dog nogenlunde Rentabilitet selv i et Middelhøstaar.

Jeg vil nødig have dette forstaaet, som om det fremsættes, fordi det, som det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse sagde, kan lyde godt i demokratiske Øren, jeg vil ogsaa meget nødig have det opfattet saadan, at det skulde være af ond Villie overfor De danske Sukkerfabrikker, at jeg fremsætter det — jeg har al mulig Respekt for dette dygtigt ledede Foretagende, og jeg kan ganske billige den Skildring, som det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse gav heraf —, men nægtes kan det dog ikke, at De danske Sukkerfabrikker i Aarenes Løb har haft fat i den bedste Ende af Hamelen. De store Indtægter, de i mange Aar har haft, hvor Aktierne har givet meget store Udbytter, 10—15—25 pCt., hvor Reservefonds og andre Fonds er opsparet, bør dog forpligtede Selskabet til i Tider som disse at tage deres runde Part af Risikoen, en Risiko, der dog ikke vil blive tilnærmelsesvis saa stor som Dyrkernes. Hvilket andet industridrivende Selskab i vort Land bydes der en saadan Sikkerhed som den, der ved Lovforslaget bydes De danske Sukkerfabrikker, selv om Forslaget ændres saaledes, som jeg her anfører? Jeg beder om, at man vil overveje dette i det kommende Udvalg. Jeg ved nok, at man kan skabe Sikkerhed for Rentabilitet ved at forhøje Sukkerprisen, og Vilkaarene kan jo blive saaledes, at man maa gaa den Vej, men man maa jo saa ogsaa huske paa, at dette kan føre til formindsket Forbrug, og dette vil gøre Indtjeningsmulighederne min-